

The background of the cover is a photograph of a woman from the chest down to the waist. She is wearing a light green, short-sleeved, button-down dress with a Peter Pan collar. Her hands are clasped in front of her. The lighting is soft and focused on her, with a dark blue background.

Annie Ernaux
Το γεγονός

Μετάφραση: Ρίτα Κολαΐτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κατέβηκα στο Μπαρμπές. Όπως και την τελευταία φορά, άνθρωποι, στριμωγμένοι, περίμεναν το υπέργειο μετρό. Βάδιζαν αργά στο πεζοδρόμιο κρατώντας τις χαρακτηριστικές, ροζ πλαστικές τσάντες των φτηνών καταστημάτων Tati. Πήρα το μπουλβάρ ντε Μαζεντά, αναγνώρισα το Billy, μαγαζί με ρούχα, που είχε απέξω άνορακ κρεμασμένα. Μια γυναίκα περπατούσε προς το μέρος μου μέσα από τις μαύρες κάλτσες της με τα έντονα μοτίβα διαγράφονταν γεροδεμένες γάμπες. Η οδός Αμπρουάζ-Παρέ ήταν σχεδόν έρημη ώσπου έφτανες στα πέριξ του νοσοκομείου. Ακολούθησα τον μακρύ, θολωτό διάδρομο της πτέρυγας Ελιζά. Την πρώτη φορά, δεν είχα προσέξει το κιόσκι στο προαύλιο που εκτεινόταν κατά μήκος του διαδρόμου με τις μεγάλες τζαμαρίες. Αναρωτιόμουν πώς θα τα έβλεπα όλα αυτά σε λίγο, όταν θα έφευγα. Έσπρωξα την πόρτα με τον αριθμό 15 και ανέβηκα δύο ορόφους. Έφτασα στον χώρο υποδοχής του τμήματος εργαστηριακών εξετάσεων. Έδωσα στην υπάλληλο το χαρτάκι με τον αριθμό μου. Εκείνη

έψαξε σε μια καρτελοθήκη κι έβγαλε έναν καφετί φάκελο που περιείχε διάφορα χαρτιά. Άπλωσα το χέρι μου, αλλά δεν μου τον έδωσε. Τον άφησε στο γραφείο, λέγοντάς μου να καθίσω και να περιμένω να με καλέσει.

Η αίθουσα αναμονής είχε δύο συνεχόμενους χώρους. Διάλεξα τον πλησιέστερο στην πόρτα της γιατρού, όπου υπήρχε και ο περισσότερος κόσμος. Άρχισα να διορθώνω τα γραπτά που είχα πάρει μαζί μου. Ακριβώς μετά, μια πολύ νεαρή κοπέλα, με μακριά, ξανθά μαλλιά, έδωσε το χαρτάκι της. Σιγουρευτήκα πως και σε κείνη δεν έδωσαν τον φάκελο και της είπαν να καθίσει και να περιμένει. Κι άλλοι περίμεναν ήδη, καθισμένοι σε απόσταση μεταξύ τους: ένας τριαντάρης ντυμένος μοδάτα και με αρχές φαλάκρας, ένας νεαρός μαύρος με γουόκμαν, ένας άντρας γύρω στα πενήντα, με ταλαιπωρημένη όψη, σωριασμένος στο κάθισμά του. Μετά την ξανθιά κοπέλα, ένας τέταρτος άντρας εμφανίστηκε, κάθισε με αυτοπεποίθηση σε μια καρέκλα, έβγαλε ένα βιβλίο απ' τον χαρτοφύλακά του. Κατόπιν, ένα ζευγάρι: εκείνη, με στενό κολάν πάνω από κοιλιά εγκύου, εκείνος με κοστούμι και γραβάτα.

Δεν υπήρχαν περιοδικά στο τραπέζι, μόνο λιγοστά φυλλάδια σχετικά με τη θεραπευτική αξία των

γαλακτοκομικών προϊόντων και άλλα με τίτλο «Μάθε να ζεις με το AIDS». Η γυναίκα του ζευγαριού μιλούσε στον σύντροφό της· κάποια στιγμή σηκώθηκε, τον αγκάλιασε, τον χάιδεψε. Εκείνος ήταν σιωπηλός, ακίνητος, με τα χέρια πάνω στην ομπρέλα του. Η ξανθιά κοπέλα κοιτούσε το δάπεδο, με μισόκλειστα μάτια, και το πέτσινο μπουφάν της διπλωμένο στα γόνατα· φαινόταν κοκαλωμένη από φόβο. Στα πόδια της, ένα μεγάλο σακ βουαγιάζ και ένα μικρό σακίδιο. Αναρωτήθηκα αν είχε κάποιον ιδιαίτερο λόγο για ν' ανησυχεί. Ίσως είχε έρθει να πάρει τα αποτελέσματά της προτού φύγει για Σαββατοκύριακο ή προτού επισκεφτεί τους γονείς της στην επαρχία. Η γιατρός βγήκε απ' το γραφείο της, μια νεαρή γυναίκα λεπτή, ζωηρή, με ροζ φούστα και μαύρες κάλτσες. Φώναξε έναν αριθμό. Κανείς δεν σηκώθηκε. Κάποιος απ' τον διπλανό χώρο, ένα αγόρι, πέρασε βιαστικά· διέκρινα φευγαλέα μια αλογοουρά κι ένα ζευγάρι γυαλιά.

Ύστερα κάλεσε τον νεαρό μαύρο και μετά κάποιον από δίπλα. Κανείς δεν μιλούσε ούτε κουνιόταν, εκτός από τη γυναίκα του ζευγαριού. Όλοι σήκωναν τα μάτια μονάχα όταν η γιατρός εμφανιζόταν στην πόρτα ή όταν κάποιος έβγαινε απ' το γραφείο της. Τον ακολουθούσαν με το βλέμμα.

Το τηλέφωνο χτυπούσε συνεχώς για ραντεβού ή πληροφορίες σχετικά με το ωράριο λειτουργίας. Κάποια στιγμή, η κοπέλα της υποδοχής πήγε να βρει έναν μικροβιολόγο που έπρεπε ν' απαντήσει σε μια κλήση. Εκείνος είπε, και το επανέλαβε, «όχι, όχι, είναι φυσιολογικά, απολύτως φυσιολογικά». Τα λόγια του αντήχησαν μες στη σιωπή. Το άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν σίγουρα οροθετικό.

Τέλειωσα τη διόρθωση των γραπτών μου. Ξανάβλεπα συνεχώς την ίδια θολή σκηνή – ένα Σάββατο και μια Κυριακή, Ιούλιος ήτανε, τις ερωτικές κινήσεις, την εκσπερμάτωση. Τούτη η, θαμμένη για μήνες, σκηνή ήταν ο λόγος που βρισκόμουν σήμερα εδώ. Το αγκάλιασμα και το σπαρτάρισμα των γυμνών σωμάτων έμοιαζαν με χορό θανάτου. Μου φαινόταν ότι ο άντρας, τον οποίο –με μισή καρδιά– δέχτηκα να ξαναδώ, είχε έρθει από την Ιταλία μόνο και μόνο για να μου μεταδώσει το AIDS. Κι όμως, αδύνατον να συσχετίσω αυτά τα δύο: τις ερωτικές κινήσεις, τη θέρμη του δέρματος και του σπέρματος, και το ότι βρίσκομαι εδώ. Ουδέποτε φανταζόμουν ότι το σεξ θα μπορούσε να συσχετιστεί με κάτι άλλο.

Η γιατρός φώναξε τον αριθμό μου. Προτού καν βρω στο γραφείο της, μου χάρισε ένα πλατύ χαμό-

γελο. Καλό σημάδι. Κλείνοντας πίσω της την πόρτα, είπε αμέσως «αρνητικό». Έβαλα τα γέλια. Δεν έδωσα προσοχή σε ό,τι είπε στη συνέχεια. Είχε ύφος χαρωπό και συνένοχο.

Κατέβηκα σαν σίφουνας τη σκάλα, ξανάκανα την ίδια διαδρομή προς την αντίθετη κατεύθυνση, ανέμελη. Έλεγα μέσα μου πως, γι' άλλη μια φορά, τη σκαπούλαρα. Αναρωτιόμουν αν και η ξανθιά κοπέλα την είχε σκαπουλάρει. Στον σταθμό Μπαρμπές, άνθρωποι κολλητά ο ένας με τον άλλον έστεκαν αντικριστά στις αποβάθρες, ενώ έβλεπες σκόρπιες ροζ κηλίδες από πλαστικές τσάντες του Tati.

Βίωσα τις στιγμές στο νοσοκομείο Λαριμπουαζιέρ με τα ίδια ακριβώς αισθήματα φόβου και δυσπιστίας όπως τότε που περίμενα τη γνωμάτευση του γιατρού N., το 1963. Έτσι, λοιπόν, η ζωή μου τοποθετείται ανάμεσα στη μέθοδο Ότζινο και στο φτηνό προφυλακτικό που αγοράζαμε από αυτόματα μηχανήματα πώλησης. Είναι ένας καλός τρόπος να την αποτιμήσεις, πιθανόν ο πιο αξιόπιστος όλων.

Το 1963, η εικοσιτριάχρονη Annie Ernaux μαθαίνει ότι είναι έγκυος. Η ντροπή την κυριεύει σαν πανούκλα: είναι ανύπαντρη και ξέρει πως μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη θα στιγματίσει την ίδια και την οικογένειά της. Μέσα σε συνθήκες παρανομίας κάνει έκτρωση με κίνδυνο της ζωής της. Αρκετά χρόνια αργότερα θα καταγράψει τις αναμνήσεις της, προσπαθώντας να κατανοήσει γιατί αυτή η εμπειρία τη σημάδεψε τόσο πολύ, τόσο βαθιά. Το γεγονός είναι η ιστορία αυτού του τραύματος, ενός τραύματος που δεν ξεπέρασε ποτέ.

Μέσα από τούτη την αφήγηση, ο χρόνος γίνεται δράση και με παρασέρνει άθελά μου. Τώρα ξέρω ότι είμαι αποφασισμένη να φτάσω μέχρι τέλους, όποιο κι αν είναι το τίμημα, όπως ήμουν και τότε, στα είκοσι τρία μου, όταν έσκισα τη γνωμάτευση του γιατρού. Θέλω να βυθιστώ ξανά σε κείνη την περίοδο της ζωής μου, να μάθω τι υπήρχε εκεί. Αυτή η εξερεύνηση θα αποτελέσει το υφάδι μιας αφήγησης, της μόνης ικανής να αποδώσει ένα γεγονός που δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από χρόνος που κυλούσε εντός και εκτός μου.

**ΣΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ Η ΟΜΟΤΙΤΛΗ ΤΑΙΝΙΑ
ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟ ΛΕΟΝΤΑ
ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΕΝΕΤΙΑΣ 2021.**

ISBN: 978-618-03-2924-7

9 786180 329247

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82924

metaixmio.gr